

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marek Wasiluk
Sędziowie:	SSO Dariusz Gąsowski SSR del. Grzegorz Front (spr.)
Protokolant:	Izabela Zinkiewicz

przy udziale Prokuratora Joanny Bąkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2019 roku

sprawy:

1) A. U.

oskarżonego z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

2) A. B.

oskarżonego z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 kks

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowego VIII Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach

z dnia 15 lutego 2019 roku, sygn. akt VIII K 116/18

orzeka:

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

a) oskarżonego A. U. uznaje za winnego tego, że pełniąc funkcję prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w B., będąc osobą zobowiązaną z mocy prawa do zapewnienia prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, w okresie od dnia 3 listopada 2014 r. do dnia 9 lutego 2015 r. w lokalu (...) przy ul. (...) w S., wbrew przepisom ustawy – art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, nie posiadając koncesji na kasyno gry, urządził gry na automatach: (...) nr (...) oraz H. S. nr (...) w celach komercyjnych w ten sposób, że działając w imieniu (...) spółki z o.o. w B. zawarł w dniu 3 listopada 2014 r. umowę z prowadzącym lokal (...) przy ul. (...) w S., na podstawie której

wydzierzał powierzchnię lokalu i zapewnił wstawienie do niego w/w automatów, eksploatowanych przez klientów lokalu od dnia 3 listopada 2014 r. do dnia 9 lutego 2015 r.

i tak opisany czyn kwalifikuje z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks skazuje go, zaś na podstawie art. 107 § 1 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 100 (stu) złotych,

b) oskarżonego A. B. niewinnia od popełnienia zarzucanego czynu,

II. w pozostałym zakresie (punkty VII i VIII) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego A. U. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 (sześciuset) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go pozostałymi kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 80 (osiemdziesięciu) złotych,

IV. kosztami procesu w sprawie oskarżonego A. B. obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VIII Ka 517/19

UZASADNIENIE

A. U. został oskarżony o to, że pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy (...) spółki z o.o. z siedzibą w B. przy ulicy (...) (...), a zarazem będąc osobą zobowiązaną z mocy prawa do zapewnienia prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, w okresie od dnia 3 listopada 2014 r. do dnia 9 lutego 2015 r. w lokalu (...) przy ulicy (...) w S., urządził wbrew art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, bez wymaganego prawem zezwolenia/koncesji, gry losowe na automatach: (...) nr (...) oraz H. S. nr (...) w celach komercyjnych w ten sposób, że działając w imieniu firmy (...) spółki z o.o. zawarł umowę z dnia 3 listopada 2014 r. z prowadzącym lokal (...) przy ulicy (...) w S., na podstawie której wydzierzał powierzchnię lokalu i zapewnił wstawienie do niego w/w automatów, eksploatowanych przez klientów lokalu od 3 listopada 2014 r. do dnia 9 lutego 2015 r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw zanim zapadł wyrok w sprawie o przestępstwo skarbowe określone w tym samym przepisie, a odstępy czasu pomiędzy czynami nie są długie, to jest o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 3 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

A. B. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 3 listopada 2014 r. do dnia 9 lutego 2015 r. w lokalu (...) przy ulicy (...) w S. ułatwił A. U. pełniącemu funkcję prezesa zarządu firmy (...) spółki z o.o. będącemu upoważnionym do reprezentowania oraz faktycznego wykonywania czynności związanych ze sprawami gospodarczymi i finansowymi na rzecz firmy (...) spółki z o.o. popełnienie czynu zabronionego polegającego na urządzaniu i prowadzeniu bez wymaganego prawem zezwolenia/koncesji gier na automatach (...) nr (...) oraz H. S. nr (...) o charakterze losowym w celach komercyjnych wbrew art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w ten sposób, że na podstawie umowy najmu powierzchni udostępnił mu powierzchnię we wskazanym lokal w celu wstawienia na niej w/w automatów i udostępnił te automaty grającym w w/w okresie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok w sprawie o przestępstwo skarbowe określone w tym samym przepisie, a odstępy czasu pomiędzy czynami nie są długie, to jest o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 18 § 3 kks w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 3 kks.

Wyrokiem z dnia 15.02.2019 r. w sprawie sygn. VIII K 116/18 Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach oskarżonego A. U. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 3 kks w zw. z art. 9 § 3 kks skazał go, zaś na mocy art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 kks w zw. z art. 2 § 2 kks wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk nałożył na oskarżonego obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Za winnego popełnienia zarzucanego czynu Sąd uznał także drugiego oskarżonego A. B.. Na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 3 kks skazał go, zaś na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 kks w zw. z art. 2 § 2 kks wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 100 zł każda. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk nałożył na oskarżonego obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Ponadto, na podstawie art. 30 § 5 kks Sąd orzekł przepadek automatów oraz znajdujących się w nich środków pieniężnych. Na podstawie art. 31 § 5 i 7 kks zarządził zniszczenie automatów, a kosztami zniszczenia obciążył oskarżonego A. U..

Rozstrzygając o kosztach, zasądził od oskarżonego A. U. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.120 zł tytułem opłaty oraz obciążył go kosztami procesu w kwocie 130 zł, zaś od oskarżonego A. B. zasądził na rzecz Skarbu Państwa kwotę 920 zł tytułem opłaty i obciążył go kosztami procesu w kwocie 100 zł.

Wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego A. U..

Na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 427 § 1 i 2 kks w zw. z art. 438 pkt. 1 i 2 kpk zarzucił istotne naruszenie:

1) art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 2 § 2 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk poprzez niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz rzetelności i uczciwości procesowej uznanie za niewiarygodne przekonania oskarżonego o legalności prowadzonej przezeń działalności polegającej na urządzaniu gier na automatach, w sytuacji gdy powszechnie w dacie zarzucanego czynu przyjmowano „techniczny charakter” przepisów ustawy o grach hazardowych, w tym art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1, a co za tym idzie, ich niestosowalność;

2) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez całkowite pominięcie działania oskarżonego w błędzie, a tym samym zaniechania jego oceny (usprawiedliwiony bądź nieusprawiedliwiony), gdy tymczasem przyjąć rozsądnie należy, że w zakresie art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych błąd rozumiany jako przekonanie co do „technicznego charakteru” tego przepisu jest bezsporny, co prowadzi do pominięcia go przez sąd konsekwencji prawnych takiego ustalenia, zarówno na płaszczyźnie winy (art. 10 § 3 i 4 kks) oraz na płaszczyźnie samej kary (art. 10 § 5 kks);

3) art. 37 § 1 pkt. 3 kks, art. 34 § 4 kks oraz art. 38 § 1 pkt. 3 kks, które nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie wskutek całkowicie błędnego przypisania oskarżonemu działania w warunkach ciągu przestępstw skarbowych z art. 37 § 1 pkt. 3 kks polegającego na popełnieniu przestępstw skarbowych będących odrębnymi czynami, w sytuacji gdy zachowanie przypisane oskarżonemu w okresie od dnia 3.11.2014 r. do dnia 9.02.2015 r. miało miejsce wyłącznie w jednej miejscowości w jednym lokalu na dwóch konkretnie wskazanych automatach do gier, stąd prawnokarnie stanowi jeden i ten sam czyn, co czyni niedopuszczalnym uznanie przez sąd I instancji, że zachodzi powodujący obostrzenie kary ciąg przestępstw skarbowych z art. 37 § 1 pkt. 3 kks.

Na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt. 4 kpk obrońca zarzucił ponadto rażącą niewspółmierność kary, w sytuacji gdy aktywność oskarżonego sprowadzała się w istocie do jednego lokalu i dwóch automatów do gier przy całkowitym pominięciu, że w dacie zarzutu nie był skazany żadnym, nawet nieprawomocnym wyrokiem sądu. Zarzucił brak rozważenia zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 10 § 5 kks w zw. z art. 36 § 1 pkt. 2 kks i odstąpienia od jej wymierzenia w sytuacji uznania błędu za nieusprawiedliwiony. Wskazał na niezasadne zastosowanie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt. 3 kks poprzez błędne przyjęcie ich w kwalifikacji zarzucanego czynu, podczas gdy oskarżonemu zarzucono popełnienie tylko jednego przestępstwa skarbowego.

Powołując się na podniesione zarzuty obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Wyrok został przez obrońcę zaskarżony także na korzyść oskarżonego A. B..

Na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 427 § 1 i 2 kks w zw. z art. 438 pkt. 1 i 2 kpk zarzucił istotne naruszenie:

1) art. 18 § 3 kk w zw. z art. 107 § 1 kks poprzez błędne przypisanie oskarżonemu pomocnictwa do popełnienia przestępstwa skarbowego w sytuacji, gdy jego zachowanie polegało jedynie na wynajęciu lokalu i nie obejmował swoim zamiarem, że udziela w ten sposób pomocy w urządzaniu gier na automatach,

2) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez przypisanie pomocnictwa do popełnienia przestępstwa skarbowego w sytuacji, gdy nie obejmował swoją świadomością, że w wynajętym lokalu są organizowane gry na automatach.

Powołując się na podniesione zarzuty obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odnosząc się do apelacji na korzyść oskarżonego A. U., sąd odwoławczy nie podziela zarzutów obrońcy odnośnie zakresu stosowania art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, a tym możliwości uznania wyrażonego w nim obowiązku za dopełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 kks.

Przede wszystkim, odrzucić należało podjętą przez obrońcę próbę utożsamienia normatywnej treści art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych (dalej: ustawa), co w rezultacie prowadzić miało do zakwalifikowania obu tych przepisów jako posiadających „charakter techniczny”, gdy tymczasem oskarżonemu zarzucono naruszenie wyłącznie pierwszego z nich. Art. 6 ust. 1 ustawy dla działalności w zakresie gier na automatach ustanawia wymóg uzyskania koncesji na kasyno gry, natomiast art. 14 ust. 1 ustawy precyzuje, że urządzanie takich gier może się odbywać wyłącznie w kasynie gry. Jak słusznie zauważono w wyroku TSUE z dnia 13.10.2016 r. w sprawie C-303/15, „oba przepisy pełnią różną funkcję i mają różny zakres stosowania. Element opisowy znajdujący się w art. 6 ust. 1 ustawy, który służy wskazaniu analizowanej w niniejszej sprawie koncesji jako koncesji <na prowadzenie kasyna>, nie zmienia tego wniosku”. Dalej Trybunał stwierdził, że art. 6 ust. 1 ustawy ustanawia warunek urządzania gier hazardowych w postaci uzyskania odpowiedniego zezwolenia (w tym wypadku koncesji), w przeciwieństwie do art. 14 ust. 1 ustawy, który ustanawia warunki prowadzenia takiej działalności, zakazując jej poza kasynami gry. Innymi słowy, z art. 6 ust. 1 ustawy wynika warunek prawny urządzania gier hazardowych – uzyskanie koncesji na kasyno gry, natomiast art. 14 ust. 1 uściśla miejsce, gdzie taka działalność może być prowadzona – wyłącznie w kasynach gier.

Ustalwszy powyższe, można się było już skupić na art. 6 ust. 1 ustawy. Przepis ten, w zakresie, w jakim dla działalności polegającej na urządzaniu gier na automatach ustanawia wymóg uzyskania koncesji na kasyno gry, obowiązuje praktycznie w niezmienionej formie od daty wejścia w życie ustawy o grach hazardowych, a więc od 1.01.2010 r. (Dz. U. 2009 Nr 201, poz. 1540). Tym samym wymóg taki istniał także w dacie popełnienia zarzuczonego oskarżonemu czynu (listopad 2014 r. – luty 2015 r.).

Przepis ten – pomimo eksponowanych przez skarżącego zastrzeżeń i wątpliwości – nigdy nie posiadał cech i nie został przez żaden organ sądowy w sposób wiążący uznany za posiadający „charakter techniczny” w rozumieniu art. 1 pkt. 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22.06.1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (dalej: dyrektywa 98/34) Tym samym, nie wymagał on notyfikowania Komisji Europejskiej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 8 ust. 1 dyrektywy.

Stanowiska takiego nie można w szczególności przypisać wyrokowi TSUE z dnia 19.07.2012 r. C-213/11, C-214/11, C-217/11. W orzeczeniu tym Trybunał nie wypowiedział się bowiem na temat art. 6 ust. 1 ustawy, lecz art. 14 ust. 1, który uznał za „przepis techniczny” w rozumieniu dyrektywy 98/34. Rozstrzygnięcie to w praktyce orzeczniczej sądów powszechnych nasuwało wątpliwości, gdyż zawarto w nim tezę, że „przepisy krajowe, które mogą powodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach poza kasynami i salonami gry, stanowią potencjalnie „przepisy techniczne” w rozumieniu dyrektywy. Sformułowanie to nie odnosiło się jednak do art. 6 ust. 1 ustawy, lecz przepisów o podobnym charakterze do art. 14 ust. 1, w szczególności do ograniczeń zawartych w art. 135 i 138 ustawy. Zaprezentowany tu pogląd znalazł potwierdzenie w uchwale składu 7 sędziów SN

z dnia 19.01.2017 r. sygn. I KZP 17/16, w którym uznano wprost, że art. 6 ust. 1 ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 kks.

Uwzględniając nakreślony powyżej kontekst, eksponowane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych nie mogły stanowić podstawy do przyjęcia wobec oskarżonego A. U. działania w warunkach błędu co do okoliczności wyłączającej bezprawność czynu zabronionego (art. 10 § 3 kks) lub błędu co do jego karalności (art. 10 § 4 kks). Biorąc pod uwagę profesjonalny charakter prowadzonej działalności – jako przedmiot działalności (...) spółki z o.o. wymieniona została m. in. działalność związana z grami losowymi i zakładami wzajemnymi (wydruk z KRS – k. 53 v) – winien on zdawać sobie sprawę z „otoczenia prawnego” oraz istniejących w tej mierze wątpliwości. Istnienie w świadomości sprawcy wątpliwości co do charakteru norm określonych w art. 6 i art. 14 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych to nic innego jak fakt uświadamiania sobie niepewności co do rzeczywistości prawnej, gdy tymczasem błąd co do prawa (art. 10 § 4 KKS) to przecież mylne przekonanie (pewność) o istniejącym stanie prawnym (por. orz. SN z dnia 3.04.2019 r. sygn. III KK 22/18). O ile zatem może się zdarzyć, że na skutek zmiany dotychczas stabilnej i jednolitej linii orzeczniczej, określone zachowanie zostanie zakwalifikowane jako czyn karalny w rozumieniu prawa karnego skarbowego, i wówczas sprawca takiego zachowania, który był przeświadczony na podstawie poprzednio wydawanych orzeczeń, iż nie popełnia przestępstwa, może w sposób zasadny powołać się na konstrukcję błędu co do prawa, to nie sposób takiej konstrukcji przyjąć jako prawidłowej wtedy, gdy takiej stabilnej i jednolitej linii orzeczniczej nie ma (por. orz. SN z dnia 5.12.2018 r. sygn. V KK 516/17).

W opisie przypisanego oskarżonemu A. U. czynu dokonano zmian redakcyjnych, eliminując z niego błędy literowe (...) w miejsce (...) oraz doprecyzowując go pod kątem brzmienia zapisów ustawy o grach hazardowych. I tak, uściślić należało, że działalność w zakresie gier prowadzona była bez koncesji (wymóg z art. 6 ust. 1 ustawy), a tym samym wyeliminować należało alternatywny zapis dotyczący „zezwoienia”. Korekcie poddano również znamię czynnościowe, które w wyroku sądu I instancji – w ślad za aktem oskarżenia – sformułowane zostało jako „urządzanie gier losowych na automatach”. Tymczasem gry losowe i gry na automatach to dwie odrębne kategorie gier hazardowych (art. 1 ust. 2 ustawy).

Na uwzględnienie zasługiwał natomiast zarzut błędnego przypisania oskarżonemu działania w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 37 § 1 pkt. 3 kks. Przestępstwo określone w art. 107 § 1 kks należy zaliczyć do tzw. przestępstw wieloczynnościowych. Nie chodzi w nim bowiem o wywołanie pewnego stanu, a następnie tylko utrzymywaniu go, ale o alternatywne działania, złożone z wielu czynności dokonujących zmian w świecie zewnętrznym, aktywnie realizujących znamiona „urządzenia” lub „prowadzenia” gier hazardowych (por. orz. SN z dnia 29.01.2019 r. sygn. V KK 485/18. Jak wynikało tymczasem z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, czynności podjęte przez A. U. skutkowały „urządzeniem” gier na dwóch automatach, jednak w tej samej miejscowości i w tym samym lokalu. Stanowiły one zatem realizację tylko jednego przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 kks.

Uwzględnienie tego zarzutu skutkowało wyeliminowaniem podstawy nadzwyczajnego obostrzenia kary, a tym samym powodowało konieczność jej ponownego ukształtowania.

Przy wymiarze kary sąd miał na uwadze ogólne dyrektywy jej wymiaru, w tym w szczególności społeczną szkodliwość czynu oraz stopień zawinienia sprawcy. Decydując o wysokości grzywny wzięto również pod uwagę dyrektywy wynikające z art. 13 § 1 kks, nakazujące uwzględnić w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, a także rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego. W tym kontekście pamiętać przede wszystkim należało, że w dacie czynu oskarżony A. U. był jeszcze osobą niekaraną (vide: karta karna na dzień 17.03.2016 r. – k. 218). Nie sposób zatem było wówczas kategorycznie przesądzać o negatywnej prognozie kryminologicznej czy o zamiarze kontynuowania procederu, co potwierdzały dopiero późniejsze karty karne. Decydując o wysokości kary, pod uwagę wziąć także należało stosunkowo niedługi okres, w jakim urządzone były gry na automatach w lokalu w S. (nieco ponad 3 miesiące) oraz ich niewielką ilość (2 sztuki). Okoliczności te wprost zaś przekładały się na sumę korzyści osiągniętych z nielegalnego procederu. W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy za adekwatną i sprawiedliwą uznał grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki za równoważną kwocie 100 zł.

W podstawie wymiaru kary zbędne było zdaniem Sądu Okręgowego powoływanie art. 2 § 2 kks, który wskazywać miałby na skorzystanie przez sąd z ustawy względniejszej. Jak jednak ustalono, przepis art. 107 § 1 kks na przestrzeni czasu podlegał wprawdzie modyfikacjom, jednak żadna nie odnosiła się do podstaw odpowiedzialności oskarżonego w tej sprawie, ani do przewidzianej sankcji karnej. Nie jest natomiast względniejsza dla sprawcy ustawa dawna, jeśli zawiera identyczne rozwiązania legislacyjne, choć inaczej wyrażone (por. orz. SN z dnia 20.03.1973 r. sygn. V KRN 29/73).

Przechodząc do apelacji w sprawie oskarżonego A. B., sąd odwoławczy w pełni podzielił postawione zarzuty. Zgodzić należało się ze skarżącym, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, że zrealizowane zostały znamiona strony podmiotowej zarzuconego przestępstwa skarbowego. Z akt sprawy nie wynikało nic więcej ponad to, że oskarżony wynajął spółce (...) część lokalu użytkowego w celu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na użytkowaniu urządzeń rozrywkowych (vide: § 2 ust. 1 umowy najmu – k. 91v). Co więcej, w § 2 ust. 2 umowy najemca zapewnił wynajmującego, że planowana przez niego działalność jest zgodna z prawem krajowym, jak i prawem Unii Europejskiej, a nadto najemca zobowiązał się do zakończenia działalności w lokalu, gdyby na skutek zmiany stanu prawnego działalność ta stała się z prawem niezgodna.

Z wyjaśnień oskarżonego (k. 165) wynikało, że sposobem wykorzystania lokalu nie interesował się, nie przychodził do niego, nie patrzył, co tam się dzieje. Pod pojęciem „urządzeń rozrywkowych” miał na myśli urządzenia takie jak: „piłkarzyki”, kręgle, czy rzutki. Dwa dni po kontroli Urzędu Celnego (11.02.2015 r.) ze skutkiem natychmiastowym rozwiązał umowę najmu ze spółką (...), wskazując że prowadzona w lokalu działalność „jest nieakceptowana przez Urząd Celny w B.”.

W kontekście twierdzeń oskarżonego przytoczyć warto było jeszcze zeznania funkcjonariuszy celnych, którzy przeprowadzali kontrolę. Z ich zeznań (k. 387) wynikało mianowicie, że lokal funkcjonował w sposób całkowicie bezobsługowy, nie pracowała tam żadna osoba odpowiedzialna za funkcjonowanie urządzeń i pobór opłat, a wewnątrz znajdowali się jedynie przypadkowi gracze.

Jak więc widać, żaden z przytoczonych tu dowodów nie wskazywał w sposób niebudzący wątpliwości na istnienie po stronie A. B. świadomości co do rodzaju prowadzonej w jego lokalu działalności. Przeciwnie, gdy tylko dowiedział się, że działalność ta jest sprzeczna z prawem ze skutkiem natychmiastowym rozwiązał umowę najmu.

W tym miejscu podkreślić należało, że w polskim systemie prawnym nie istnieje żaden obowiązek prawny określający poziom należytej staranności przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Stąd też cała argumentacja sądu pierwszej instancji opierająca się na tym właśnie założeniu, co w efekcie doprowadziło do przyjęcia wypełnienia przez oskarżonego znamion strony podmiotowej, była chybiona i nie mogła zyskać aprobaty. Poczynione w tym zakresie ustalenia nie znajdowały oparcia w materiale dowodowym i jako takie miały charakter dowolny.

W konsekwencji, wobec braku innych dowodów wskazujących na świadomość A. B. co do rodzaju prowadzonej w jego lokalu działalności, należało go uniewinnić od popełnienia zarzuconego czynu polegającego na udzieleniu pomocy do przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 kks.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O opłacie wobec oskarżonego A. U. orzeczono na mocy art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zaś o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 kpk.

Na pozostałe koszty sądowe złożył się koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł (art. 618 § 1 pkt. 1 kpk w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – Dz. U. 2013 poz. 663 t.j.)

Kosztami procesu w sprawie oskarżonego A. B. obciążono Skarb Państwa.